

1. fejezet

Barátok és ellenségek

Este, amikor legközelebb találkoztak, a férfin már nyoma sem volt az önfelelt boldogságnak. Legalábbis Tilia csak annyit látott rajta, hogy a főúr idegszáalai pattanásig feszültek.

A nemesi negyed egyik flancos fogadója előtt, egy utcai lámpa fénykörében állt. Napközben küldönc érkezett az üzenettel, hogy találkozzanak. Ezért hát várt, míg fel nem tűnt a férfi, sötét prémes köpenybe burkolózva. Az arca és minden mozdulata arról árulkodott, hogy valami történt, amitől a lány is ideges lett. Ren még meg sem szólalt, de a levegő már vibrált körülötte. Csak akkor enyhült, amikor megpillantotta a őt.

– Mi történt? – kérdezte Tilia, minden udvariaskodás nélkül. A főúr kézen fogta, és csak akkor kezdett el beszélni, amikor már eltávolodtak a fogadó bejáratától. Addig Tilia le sem vette róla a szemét, és próbált leolvasni valamit, bármit a szoborszerű arcáról. Kevés sikerrel.

– Kellemesebb terveim voltak mára, de el kell halasztanunk – kezdte a férfi.

– Mi történt?

– Olyasmi, ami nem is jöhetett volna rosszabbkor – dünnyögte Ren, de inkább csak magának.

A lány egy ideig szótlanul sétált mellette, ám amikor letértek abból az irányból, ami az ipari negyed felé vezette volna őket, megálljt parancsolt. Nem törődött a távolról kettősükre szegeződő tekintetekkel, amelyek ugyan zavarták, de egész úton kísérték. A főúr miatt meg kell majd szoknia.

– Yüren Ardovil, mondj valamit, különben egy tapodtat sem megyek tovább!

Ren meglepetten fordult felé. Eddig a pontig fel sem tűnt neki, hogy hosszú percekig kétségek közt tartotta a lányt, amíg ő próbálta rendezni csapongó gondolatait, és megoldást találni a kialakult helyzetre.

– Hova megyünk? – forszírozta, ezzel mintegy nyomatékosítva, hogy válasz nélkül nem mozdul.

– Már nem messzire – adta a kitérő választ Ren, ellenben Tilia tüntetőleg nem mozdult. A helyzet kezdett kínossá válni, a járókelők leplezetlenül figyelték a jelenetet – Iradas tartomány főurát és a jelentéktelen személyt, aki vele van.

– Kérlek, gyere, nemsokára mindent elmondok.

Tilia vonakodva, orra alatt nem túl kedves dolgokat motyogva, de követte, majd hamarosan a művész negyed egy koszos kis szegletében találta magát, ahol az utcák sötétek és elhagyatottak voltak.

– Te komolyan ide akartál hozni? – nézett rá megnyúlt arccal, és ha nem lett volna benne biztos, hogy a férfi szereti őt, most elkezdett volna aggódni.

A főúr válasz helyett, egy sötét, keskeny sikátoron vezette keresztül. A lány többször is megbotlott az útjukban heverő ládákban, amit Ren módszeresen lépett át, azon egyszerű okból kifolyólag, hogy ő már ismerte a terepet.

A szűk utcában egy fekete ajtó kilincsét nyomta le, az ajtó úgy olvadt be a falba, mintha ott se lett volna. Ahogy az kinyílt, barátságos meleg fény szelte ketté a sötétséget, lant hangja szűrődött ki. A férfi belépett, maga után húzva őt is.

Zavarba ejtően kellemes helyen találta magát, kíváncsi elfek tekintetével övezve. A lantjáték nyomban elhalt.

– Mi ez a gyászos fogadtatás? – kérdezte Ren fennhangon, miközben lesegítette Tilia kabátját, majd a sajátjával együtt a mellettük álló karosszékbe dobta. A jelenlévők elkényelmesedve heverésztek a szoba közepén lévő asztal körül, amin üvegek és poharak várták, hogy tartalmukat kiürítsék.

Első látásra, Tilia azt mondta volna, hogy valamelyikük otthonában vannak, a berendezés olyannyira hétköznapinak tűnt, ám amint jobban szemügyre vette, kész fegyverarzenált, és hangszereket is felfedezett. Na meg italokat, ládaszámra.

Kezdett neki kitisztulni, hogy ez valami bázis lehet. Az elfek közül felismerte Anurist, akit már segítségére rendelték egyszer – azon az éjjelen amikor a berguonok fogságából szabadították ki –, és mintha több elf is ott lett

volna az itt tartózkodók közül. De nem mert volna rá megesküdni.

– Üdv! – szólalt meg bátortalanul, amikor már kezdett kínosan elhúzódni a csend.

– Milyen különleges nap virradt ránk, hogy a főúr egy ilyen bájos kisasszonyt hozott közénk! – Az imént még a lant húrjait pengető elf libbent mellé.

Arcán jókedvű mosoly ült. Kezét kínálta, a lány pedig zavartan ámbár, de elfogadta azt. Az újonnan érkezőt az asztal túloldalára vezették, és hellyel kínálták.

– Vei hír vagyok, és rendkívül örülök a szerencsémnek! – mutatkozott be, majd kezét is csókolt neki.

Tilia továbbra is valamilyen magyarázatot várt a férfitől, akivel érkezett. A főúr most már mosolygott, és láthatóan otthonosan mozgott a társaságban. Töltött egy italt, amit aztán a lány kezébe adott, majd megállt a széke mellett. Mielőtt Tilia is bemutatkozhatott volna, egy másik elf közbeszólt.

– Mi történt a mi drága főurunkkal, hogy egy ilyen finom kis báránycskát hozott a farkasok közé? – kérdezte a férfi, aki egy nagy, párnázott karosszékekben ült; sűrű, göndör, fakó aranyszínű haja sötétzöld ruhájának mellkasára omlott.

– Az az egyszerű oka, Felor – kezdte az említett –, hogy akit te báránycskának hívsz, az a farkasok urának asszonya.

Tilia zavarát palástolva köhögést színlelt. Nem számított efféle bemutatásra. Úgy tűnt, a jelenlévők többsége sem. Mind – leszámítva Anurist – döbbenten pislogtak egymásra. Anuris azonban barátságosan

rámosolygott, mintha őt nem érte volna meglepetésként a hír.

– Úgy értsük ezt, hogy elvetted ezt a nőt? – kérdezte a vele szemben ülő elf. Hangjából hitetlenkedést vélt kihallani. Égszínkéék szemeit az elégedetten vigyorgó Renre szegezte.

A lány viszont ide-oda kapkodta a fejét a döbbent tekintetek keresztútjében. A főúr kétségkívül jól szórakozott, ám a szinte már sértett lány szerette volna tudni, hogy mi folyik itt, és kik ezek az elfek, akik árgus szemmel méregetik őt.

– Nem – felelte lassan, figyelve a szavai keltette hatást. A társaság fellélegzett. Tilia pedig gúnyosan felszisszent.

Fogalma sem volt, hogy mi ez a kompánia, de nagyon modortalannak tartotta, hogy ilyen nyíltan adják tudtára, hogy nem örülnek neki.

Anurisra nézett, aki most sokatmondóan vigyorgott. A kékszemű elf, akinek szemeihez hófehér, egészen rövidre nyírt haj társult, követte Tilia pillantását és kérdőn fordult társához.

– Te meg mit vigyorogsz?

– Mit vagytok úgy meglepődve? – szólalt fel Anuris is.

– Hát nem megmondta előre?

– Te meg miről beszélsz? – fordult hozzá az az elf, aki eddig a háttérben álldogált, és egy poharat tartott a kezében.

Anuris felnevetett.

– Ne legyetek már ilyen vakok! Ott a jel a kezükön!

Mind egyszerre fordultak feléjük.

A fehér hajú elborzadt.

– Nem elvette, egyenesen hozzáláncolta magát. – A férfi a legkevésbé sem zavartatta magát, hogy megvetésének tárgya is jelen van, és minden szavát hallja.

– Mit mondtál te meg előre? És milyen jelről beszélnek? – állt fel Tilia, és úgy vonta kérdőre a férfit, aki teljesen levetkőzte azt a feszültséget, ami nemrégiben még minden gondolatát lebilincselte.

– Anuris arról beszél, hogy azt mondtam nekik, akkor kötelezem el magam, ha megtalálom azt a nőt, aki a látomásomban volt.

– És milyen jel? – Ren megfogta a kezét, majd felemelte, hogy jól látszódjon a csuklója. Tilia is meglátta a mágikus láncot. Ahogy a férfi kezét fogta, összekötötte őket egy varázsfonál, ami mindkettőjük csuklójára tekeredett.

Meglepve pislogott rá.

– Ez meg micsoda?

– Úgy tűnik működött a fogadalmunk – nevette Ren, és kissé felhúzta a vállát.

– De romantikus... És még nem is tudtak róla... – jegyezte meg egy unott pillantással a fehérhajú.

Veihir oldalba bökte a mellette ülő elfet.

– Neked meg mi bajod?

– Biztos magányos a lelkem! – szólt a férfi, pohárral a kezében.

Mind nevettek, kivéve az érintett elfet. Ő továbbra is kitartott amellett, hogy nem kedveli a lányt.

– Akkor mi tényleg...? – kérdezte Tilia hitetlenkedve, miközben a csuklóján játszó fényjelet vizsgálta, ami hol előtűnt, hol láthatatlan csavarodott rájuk.

Álmában sem jutott volna eszébe, hogy a fogadalmukon áldás lesz.

– Igen, tényleg – Ren a derekára csúsztotta a kezét.

Szóval a mágia működött, most már összetartoztak. A kötelék örökre biztosítja, hogy ne szakadhassanak el egymástól.

– Akkor, bemutatasz minket? – kérdezte, hiszen szerette volna tudni kik azok, akik ennyire ágálnak ellene.

– Igen, persze! – nevetett a férfi.

– Ő Tilia, ők pedig a barátaim. A nagyszájú, Rigel – mutatott a fancsali képű, fehér hajú elfre –, és ő Boron.

– A férfi, aki poharat tartott a kezében, fejet hajtott Tilia előtt.

– Nagyon örvendek! – viszonzta az üdvözlést.

– Ő Felor, Veiher, Anurist meg már ismered.

Tilia mindegyikőjük előtt fejet hajtott.

– De hol van Adear? – szólt kérdően Boron.

– Azt mondta késik, mostanra viszont már neki is ide kellett volna érnie – magyarázta Veiher.

– Adear? Roen Adear? – kérdezett vissza a lány, mint aki rosszul hall. – Az a beképzelt fajankó?! – csúszott ki a száján.

– Azt hiszem, mégis rendben leszünk – jegyezte meg Rigel.

– Nem mondtad, hogy ő a barátod! – kelt ki magából, megfélekezve arról, hogy hány szem szegeződik rá.

– Most mondom. Majd, ha jobban megismered, rá fogsz jönni, hogy nem olyan rossz ember – mondta Ren.

– Arra nem fog sor kerülni – szögezte le, és azon merengett, hogy nincs az a Láng, amiért ő megkedvelje azt a nagyképű alakot.

– Hát, emiatt voltál annyira feszült?

– Nem – Ren a kérdésre elkomorodott. – Annak egészen más az oka. Valószínűleg Adear is amiatt késik.

Leült Tilia helyére, majd az ölébe húzta a lányt, mintha ez lenne a legtermészetesebb pozíció egy társaságban. De a férfi nem zavartatta magát, elgondolkodva borúsan nézett maga elé. Ezzel szemben ő pironkodott helyette is.

– Mi történt? – kérdezte Felor, miközben előre dőlt a széken. Mindenki várta, hogy végre megszólaljon Ren.

– Meghalt Imlen – közölte a gyász hírt.
– Valószínűtlen, hogy természetes halálban.

– Imlen? A tanácsból? – kérdezte Veiher.

A főúr válaszul bólintott.

– Látszólag egy darázscsípés okozta a halálát. Úgy tűnik érzékeny volt rá. Lehetne egy szerencsétlen véletlen is.

– Ha hinnénk a véletlenben – toldotta hozzá epésen Rigel. A főúr gondterhes sóhajt hallatott.

– Mintha nem lenne elég nagy baj a halála, ráadásul a lehető legrosszabbkor történt. A hét utolsó napján Árkádiába kell utaznom, és nincs más személy a posztra.

– Ha nem jelölsz ki egyet a Láng ünnepéig, akkor a próféták rendelnek ki a saját az embereik közül – szólt Boron.

– Igen. Pontosan ez a bajom nekem is – mormogta letörve. Látszott rajta, hogy ez a gond jelentősen nyomja a vállát.

– Addig még legalább egy hónap van, nem? – kérdezte Tilia.

– Három hét – válaszolt Boron Ren helyett. – Ha a hétvégén mész, és bájcevegsz öt-hat napig Árkádiában, akkor is már csak egy hét marad.

– Feltéve, hogy annyi idő alatt a végére érek az ügyes bajos dolgaimnak.

– Meglepne, ha tovább húznád! – jegyezte meg Rigel, és szinte már gonoszkodó vigyorra húzta a száját.

– Akkor most találnod kell egy megbízható papot – összegezte Veihip.

– Legalábbis olyat, aki nem jelent a prófétáknak.

– Az... Könnyű lesz! – ironizált Felor.

– Van még rossz hír. Jelentést kaptam egy újabb támadásról a peremvidékeken – folytatta a tények ismertetését Ren, akinek a hangjából kiütközött, hogy mennyire nyomasztja a téma.

– Berguonok? – érdeklődött Boron. Erre már a lány is összébb húzta magát. Még élénken élt az emlékezetében, hogy milyen volt, amikor találkozott velük.

– Nem. Ez most valami más. Mindent felgyújtanak maguk után. Az őrszem azt jelentette, hogy a falu környékén mintha minden egyes fát, bokrot, növényt hamuvá égettek volna. Úgy mondta, minden tar és fekete volt.

– Ez nem a berguon módszer, ők általában csak hullákat hagynak maguk után. Mostanában még azt se...

– Attól még lehettek ők... – vetette ellen Veihip.

– Nem hiszem. Ez inkább a barbárokra vall...

– Még ők sem hagynak ilyen pusztítást.

– Boron, jó lenne, ha a végére járnál ennek! – adta az utasítást Ren.

– Rendben. Megteszem, amit tudok – bólintott az elf.

– Mindenképp a városból kell papot kijelölnöd? – kérdezte Tilia, miközben kibontakozott a férfi öleléséből.

– Nem, miért kérdezed? – fordult felé a férfi, és engedte, hogy a lány mellette helyezkedjen el.

– Mert akár Miskitus is lehetne az. A Láng egyház papja, és biztosan nem jelent a prófétáknak.

– Nem hiszem, hogy otthagyná a kolostort. De talán egy próbát megér!

– Ha legalább a Láng ünnepéig elvállalná, akkor már nyert ügyünk van. Egyébként, ki is ez a Miskitus? – kérdezte Felor.

– Egy szerzetes Ogard mellől – felelte a főúr.

– Hát ez meg mit keres itt? – vágott közbe egy felháborodott hang. Az illető egy hátsó bejárat felől érkezett meglepve a jelenlévőket. Gúnyos arckifejezése láttán a lányt azonnal elöntötte a méreg, hiszen a nemes egyértelműen az ő jelenlétét méltatta vele.

A férfi kérdő pillantása egyik arcra vándorolt a másikra. Azonban senki nem felelt neki, némán ültek és várakoztak.

Tilia úgy sejtette, hogy Ren baráti köre igazi bajkeverőkből áll, akik egymást sem kímélik.

– Na, mi van, megkukultatok? – tárta szét a karját, ujjain megcsillantak a drágaköves gyűrűk.

Tilia kihívóan meredt rá. Minden ellenszenve és undora ellenére bekerült a férfi búv körébe. Egy kanál vízben képes lett volna megfojtani, de el kellett ismernie,

hogy a férfi rendkívüli látvány, halvány bőrével és réz színben játszó, hosszú hullámos hajával. Amikor legelőször találkoztak a Palotában, is hasonlóan elbűvölte, még ha ez a csodálat a külsején kívül nem terjed ki más tulajdonságára.

– Látod – fordult Ren felé Tilia –, nem fog menni – jelentette ki.

Ren felnevetett.

– Nemes létedre elég proosztó vagy – jegyezte meg félig rosszállóan Veihir, majd lopva Tiliára kacsintott. – Akkor hadd világosítsalak fel, hogy „ez”, ahogy te hívtad, egyébként Tilia, a kedves főúrunk bájos hitvese.

Adear pár másodpercig csak állt és nézte őket, majd kitört belőle a harsány hahota.

– Na, most komolyan! – törölgette a szemeit.

Tilia keze ökölbe szorult és csaknem ott tartott, hogy megüti. Érezte Ren gyengéd érintését a karján. Ahogy ráemelte tekintetét, a férfi már nem nevetett, arca megmerevedett és maga elé nézett. Várt.

Veihir bólogatott, mintha csak azt mondaná, ez az igazság. Adear arcáról lehervadt a vigyor. Szólásra nyitotta a száját, de Ren belé fojtotta a szót.

– Mielőtt bármit mondanál, jól válogasd meg a szavaid. Több sértést nem nézek el – a főúr hangja hűvös volt és kimért.

Tilia nem látott még embert ilyen változáson keresztül menni. A társa szavaira ez a beképzelt, hivalkodó ficsúr meghunyászkodva fújt visszavonulót. Egészen összement. Mintha megfagyott volna a levegő körülöttük, mindenki torkára forrt a szó, és komor szótlanságba

burkolózva várták, míg elvonulnak a viharfellegek. Megdöbbentő volt látnia, hogy Ren egy apró gesztusa gyakorlatilag térdre kényszerítette azt a nagyhatalmú nemest.

– Jól van, szerintem most már megértette – tette Boron a társa vállára a kezét.

– Sajnálom – hallotta hitetlenkedve Adear szavait.

Hogy neki vagy a főúrának címezte, már nem derült ki, mert mire sikerült elszakítania magát a párjától, Adear már egy pohár italt hajtott fel.

Ő is benyakalta a sajátját. Ren megenyhülni látszott, és ezzel együtt a többiek is újra oldódni kezdtek. Neki viszont ez egészen újszerűen hatott. Most látta meg először Renben azt, amitől még a társai is tartottak. Az elsöprő elemi erőt, amire elég volt egy apró célzás, és az egész banda elhalkult.

Adear két ital után visszanyerte eredeti színét.

– És mire ez a nagy sietség, hogy még nekünk se tudtál szólni? Csak nem érkezik a kis Yüren? – kérdezte csipkelődve, próbálva visszanyerni valamit az önérzetéből.

– Nem tudok róla... – felelte a főúr, Tilia pedig, mint a rák, elvörösödött. A férfi játékosan kérdő tekintettel nézett rá, de amint meglátta, hogy mennyire zavarba hozta a kérdés, ő is hasonló színt öltött. A lány sietve nemet intett a fejével. Ren még hosszú másodpercekig bámulta.

– Hol voltál eddig? Ha időben érkezel, talán nem hoztad volna magad ilyen kínos helyzetbe.

– A palotában volt még egy kis elintéznivalóm.

– Csodás! Remélhetőleg megint a kutatásom megrövidítésén fáradozott... – jegyezte meg magának, ám mindenki jól hallotta. Adear rögtön replikázott is rá:

– Kutatás? Folyik ott egyáltalán bármilyen munka?

– Hát, hála annak, hogy belenyúlt a költségvetésembbe, egy ideig nem is fog...

– Tényleg megrövidítetted? – kérdezte nevetve Veihi.

– Ismersz, bosszúálló típus vagyok.

– Azt hittem, a parókián voltál – szólt komoran Ren.

– A parókián? Mi a frászt kerestem volna a parókián?

– Adear pohárral a kezében leült az egyik kanapéra.

A társaság összenézett.

– Nem tudod? – fordult felé Boron. – Imlen meghalt.

Adear meghökkenve nézett rá.

– Miket beszélsz? – hangja elcsuklott, és Tilia látta, ahogy a pohár megremeg a kezében.

– Ja, tényleg, neked a barátod volt... – állapította meg Rigel.

Felor olyan pillantást küldött az elf felé, hogy az védekezve felemelte a kezét.

– Ez csak egy tévedés lehet – nyögte a nemes.

– Egy darázscsípés okozta – szólt Ren részvételteljes hangon.

Tilia a poharat figyelte a férfi kezében, az ujjai egészen elfehéredtek, ahogy rákulcsolódtak az üvegre. A karamell színű folyadék folyamatosan lötyögött benne, miként képtelen volt megállítani a remegést a kezében. A pillantása az arcára siklott, minden gőg eltűnt róla, és lassan a kétségbeesés vette át a helyét. Szemei üresen

villantak, a szája remegett. Már nem tűnt olyan csillogónak, mint eddig.

– Egy darázs? – kérdezett vissza akadozó hangon.

– Az... Hogy lehet?

Ren megrázta a fejét, jelezvén, hogy ő sem tudja a választ.

Adear felpattant, hogy leplezze idegességét és remegő tagjait, járkálni kezdett.

– Tudom, hogy hat rá a csípés... De könyörgöm... Ilyenkor darázs? – kérdezte hisztérikusan. – Ez... nem lehet...

– Sajnálom, Roen – mondta hangjában szomorúsággal Ren, és a barátja mellé lépett.

Tilia látta a férfi tekintetében, hogy el van veszve, és egyre jobban süllyed a kétségei közé. Látta rajta, hogy csapdában érzi magát, és hogy nem kap levegőt. Olyan volt, mint egy sebzett vad.

– Sajnálod? – kérdezte. – Sajnálod?! Mihez kezdjek most a sajnálatoddal? – A férfi magába roskadt. Senki nem mert szólani.

A lány megilletődve kuporgott, és érezte, hogy őt is kezdi átjárni valami mély megrendülés, ahogy a pap halála kezdett személyessé válni. Már nem csak egy idegen volt, hanem valakinek a közeli ismerőse.

– Úgy gondoljuk – kezdte óvatosan Felor –, hogy nem egy véletlen volt.

Adear mintha visszanyerte volna az ítélőképességét.

– Nem véletlen... De miért? – gondolkodóba ejtették Felor szavai. – Azok az átkozott próféták! – lecsapta a poharat a kezéből. – Megint azok az átok verte próféták!

Meglepte, hogy a férfi abban az állapotban, amiben volt, ilyen gyorsan eljutott erre a következtetésre.

– Hogy lehet, hogy azok mindenhol ott vannak? Hát nem teszünk meg mindent, hogy kiszűrjük a téglákat?

– Ehhez nem kellett téglá, Roen – mondta Rigel.

– Csak egy senki, akit felbéreltek, hogy csempéssze be a darazsat.

– És te hol voltál? Hogy véded te meg az embereidet?!

– esett neki Rennek.

Az arcizmai megvonaglottak, mint akit jogosan ér a felelősségre vonás, de nem válaszolt.

– Ó, igen. Te biztos az újdonsült nőcskéddel hemperegtél.

– Mit számít, hol volt Ren? – kelt védelmére Veiher.

– Ő sem akadályozhatta volna meg! Honnan tudhatta volna, mire készülnek?

– Ha a feladataival lenne elfoglalva...

Boron emelt hangon közbevágott.

– Higgadj le! Semmi szükség a vádaskodásra. Mindenki megérti, hogy feldúlt vagy, de most ostobaságokat beszélsz! Nem Ren tehet arról, ami történt!

Az említett nem védekezett, nem volt dühös sem, hagyta, hogy Adear kiadja a mérgét. Úgy gondolta, ha az kell hozzá, hogy jobban legyen, hát töltse ki rajta.

Veiher egy másik tele pohár italt nyomott a nemes kezébe, és szinte visszalökte a székbe. A férfi előredőlt, a térdén megtámaszkodott és csak nézte az italt. Egy kósza tincs kiszabadult összefogott hullámos hajából, és most a kezére hullott. Nem törődött vele, észre sem vette. Valahol egészen máshol járt.

Tilia figyelte egy darabig, majd kizökkentette, hogy Veiher az ő kezébe is nyomott egy poharat.

– Köszönöm! – mondta feleszmélve.

Belekortyolt és az jutott eszébe, hogy Zarat sírjánál neki is így kellett volna viselkednie. Aztán rátört egy nagyon rossz, nyomasztó érzés, mert rájött, hogy még mindig nem beszélt erről az öccsével. Wallan nem tud arról, hogy a nagyanyjuk meghalt, és az ő hálátlan feladata, hogy ezt megossza vele.

– Akkor hogyan tovább? Mi a következő lépés? – tette fel lényegre törő kérdését Anuris, aki eddig szinte meg sem szólalt.

– Megtartjuk a tűszertartást – szólt Ren Adear felé pillantva, de a férfi nem adta jelét, hogy bármit is felfogott volna az elhangzottakból.

Tilia tudta, habár még nem vett részt egyen sem, hogy a tűszertartás alatt a testet elégetik, és a lélek visszatér a Lánghoz.

– Írok Miskitusnak, és – a terv szerint – a hét utolsó napján elutazok Árkádiába. Aztán meglátjuk. Boron utánanéző ennek a rejtélyes gyűjtogatásnak, és megteesszük a szükséges lépéseket.

– Azt gondoljátok, hogy a próféták azért...
– megköszörülte a torkát. – Nos, azért ölték meg azt a papot, hogy a tanácsba férkőzzenek?

– Mi másért? – kérdezte Rigel.

– Hát – kezdte lassan –, esetleg ez csak egy elterelés. Nyilván ők is tudják, hogy ha valóban ők állnak e mögött, akkor arra egyből rájöttek. Nincs olyan érzések, hogy valami más lehet a háttérben?

– De mi? – nézett rá Rigel.

– Azt nem tudom... – vallotta be a lány.

– Ennek nincs semmi értelme! – szólalt meg dühösen Adear, és tüntetőleg kivonult a szobából.

– Mi most hazamegyünk – közölte a főúr. – Sok volt ez mára. Ne hagyjátok, hogy sokat igyon! – fordult Boron felé, az bólintott és megveregette Ren vállát.

Tilia is felállt, és a kabátjáért indult a szoba túlsó végébe. Észrevette, hogy Adear a másik helyiség falának dőlve áll, valami furcsa készletnek engedve odasétált hozzá.

– Nagyon sajnálom, ami a barátjával történt – szólalt meg részvétellel.

Hiszen bármennyire is ellenszenvvel viseltetett a férfi iránt, őszintén meghatotta a gyásza.

– Tartsd meg a szálnalmaidat – nyögte maró gúnnyal.

– Tudod, lehet, hogy most még jó a főúr oldalán parádézni, de eljőhet a perc, amikor majd rájössz, hogy Ren valójában nem az, akinek gondolod – mondta neki halkan.

Tilia élesen nézett rá és felhőrront.

– Lehet, hogy én sem az vagyok, akinek te gondolsz.

– Lehet – súgta a férfi, hogy csak ők hallják. – De jól ismerem a fajtádat. Helyezkedsz, hogy aztán hasznot húzz a kapcsolataidból. Geodovant még megértem, hogy imponáló egy fiatal lány figyelme, de megmondom őszintén, nem értem, hogy Rent mivel sikerült behálózni.

– Talán kérdezd meg tőle – vágott vissza keményen.

– Kíváncsi voltam ki az a lány, akiről az egész palota sutyorog, hogy olyan állást és fizetést sikerült kieszközölnie, amelyet az öreg még nem ajánlott fel

senkinek. De bevallom alulmúltad a várakozásaimat. Igaz, ami igaz, azért valamihez nagyon érthetsz... – Arcára gonosz vigyor húzódott.

A lány tenyere hangosan csattant a férfi sápadt arcán. Tudta, csak azért mondja ezeket, hogy bántsa és a feszültségét kiadhassa. Ez biztosan nem a helyes lépés, de ő nem tudta ezt olyan higgadtan fogadni, mint Ren. Elege volt már a folytonos sértegetésekből.

Adear égő arccal és szemekkel nézett vissza rá, de Tilia ridegen állta a tekintetét. Ren ekkor lépett melléjük, gyorsan felmérte a helyzetet, és még mielőtt reagálhatott volna, a lány belekarolt és elhúzta onnan.

– Menjünk!

Az ajtó előtt állva még egyszer az elfek felé fordult.

– Sajnálom, hogy ilyen körülmények között, de örülök, hogy megismerhettük egymást – mondta, majd kilépett az ajtón a sötét éjszakába.

Gyalog tartottak hazafelé, és amíg ki nem értek a művész negyed forgalmasabb részére, nem szóltak egy szót sem. Ott azonban Ren neki szegezte a kérdést.

– Mi történt Adearral?

– Semmi – felelte tömören.

– A kezed lenyomata volt az arcán – közölte tényszerűen.

– Pontot tettem egy beszélgetés végére. Mindegy, ne foglalkozz vele.

– Sajnálom, hogy nem szóltam, hogy ő is itt lesz.

– Őszintén meglep, hogy a barátod.

– Vele kapcsolatban ne ítélj első látásra. A felszín alatt azért másmilyen.

– Úgy sejtem, nekem csak ezt az egy oldalát fogja mutatni. – Ren nem válaszolt, ezért Tilia még hozzátette:

– Közel állhatott ahhoz a paphoz.

– Szeretők voltak – vallotta meg a férfi.

– Ó – nyögte a lány. – Óóóóh...

– Azt reméltem, hogy már tudja. Hogy nem tőlünk kell megtudnia.

Látta Ren arcán a fájdalmat.

– Nem akarsz visszamenni hozzá?

– Nem. Nem tudnék mit mondani neki. Azt meg nem akarom hallgatni, hogy részegen téged becsmérel.

– Nem kell neki semmit sem mondanod. Csak legyél mellette. Ha meg engem becsmérel, hadd tegye. Ma. Kivételesen. Itt az Aranyhal nem messze, hamar hazaérek.

– Ne mondd azt, hogy haza! – Ren két kezébe vette a lány arcát és megcsókolta a homlokát. – A haza legyen egy közös otthon.

Elmosolyodott, ma nem akart ellenkezni. Bólintott és megfogta a férfi kezét.

– Menj, vár a barátod!

Ren búcsúzólul a tenyerébe csókolt.

2. fejezet

Cygnus

Furcsán érezte magát a mulatóban lévő szobájában. Fizette, de az utóbbi időben többet volt a főúr házában, mint itt. Megszokta, hogy a férfi dolgai veszik körül, mindennek olyan illata van, mint neki, és hogy mindig egymásba botlanak. Itt egyedül volt a saját dolgaival, amik nem igazán jelentettek neki semmit. Csak szükséges eszközök voltak, semmi több.

Megmosakodott, kifésülte göndörbe hajló hullámain, majd felvette a hálóruháját. Miután eloltotta a lámpát bebújt a hűvös, üres ágyába. Sokáig forgolódott, mire álom jött a szemére.

Hideg álom.

Egy sátor előtt állt, Artemisia társaságában, mellettük hosszan erdő húzódott. Félelem magját érezte a gyomrában, ami egyre csak csírázott, egyre nőtt. Feszült, fojtó várakozás ült a levegőben. Érezni lehetett, hogy

valami történt, vagy történni fog, csak nem tudta, mi. Artemisia kemény arccal mozdulatlanul állt mellette, fekete harci öltözéket és kardot viselt. Pillantásuk találkozott, és Tilia látta, hogy ő is éppúgy fél.

A sátorból hangokat hallott, megfordult és látta, hogy Anuris fekszik bent. Besietett hozzá. A férfi válla be volt kötve, az arca sápadt, verítékben úszott.

– Ne aggódj! – nyögte, de az elf csukott szemmel feküdt. Érezte, hogy nagyon gyenge, de azt is, hogy nincs válságos állapotban. Egy edényben úszott egy ruha, kivette, kicsavarta, majd letörölte a homlokát és az arcát.

– Till! – kiáltotta Artemisia kintről – Till! – A hangja valahogy furcsa volt.

Vészjósló. Magára hagyva a beteget, csatlakozott a sötét elfhez. A távolból lovasok érkeztek, rögtön felismerte Ren lovát, Galambot. De nem a gazdája ült a nyeregben, hanem Felor, valamit tartott. Rossz érzés fogta el, ám csak akkor látta meg, mit szorongat, amikor már egészen közel értek.

A füle zúgni kezdett, forgott vele a világ.

– Till! Szedd össze magad! – Artemisia hangja rángatta vissza. Erősen megfogta a karját, és a lóhoz vonszolta.

Felor leszállt, ők pedig segítettek neki leemelni az elernyedt, sápadt testet. Ren testét. Lefektették a fűre. Az oldala vérben ázott, a vértjén lyukak tátongtak.

– Ne... Nem. Nem. Csak őt ne... – hallotta a saját kétségbeesett hangját.

A férfire meredt, arca és ajkai egészen elfehéredtek. Mozdulatlan testének látványa megbénította. Erőt vett